

лята на които са намѣрваше дѣлото, не желаяхъ вече пан-ската власть. Отъ (870 г.) когато Българитѣ получихъ свой Архіепископъ и Епископи, България за винаги си остана православна.

Борисъ, макаръ и да прие християнството по политически побужденія, но, при сичко това, той станъ най-искрененъ, ревностенъ и усърденъ християнинъ. Казваѣтъ, че Борисъ денъ са явявалъ прѣдъ народътъ облеченъ по царски, а нощъ са обличалъ во врѣтище и цѣла нощъ са молялъ въ черкова; а Архіепископъ Теофилакъ свидѣтельствува, че Борисъ са посветилъ и отъ тѣлото му ставали много чудеса. Борисъ обърна сичкото си вниманіе на вътрѣшни-тѣ работи на царството си, особно на черковното устройство и християнското просвѣщеніе. Той въздигна на свое издѣленіе седмъ съборни храмове въ по-главнитѣ градове на България; на примѣръ-тъ му подражавахъ болѣритѣ и българскитѣ общини и въ скоро врѣме България са покри съ много великолѣпни храмове, дѣто българитѣ слушахъ Словото Божіе на матерніятъ си языкъ. Особенно българското духовно просвѣщеніе напрѣдваше отъ когато прѣминяхъ достойнитѣ ученици на Кирилла и Методія отъ Моравія въ България, дѣто ги приехъ като *възсѣдени гости*. Тѣ турнахъ основаніето на славяно-българското образование въ България, което за скоро врѣме даде добръ плодъ.

За Кирилла и Методія.

Двамата братія, Кирилъ и Методій бѣхъ сынове на еди-нъ Солунскій болѣринъ Българинъ, на когото името бѣше Левъ, а жена му са наричеше Марія. И двамата бѣхъ благочестиви и благородни.